

ISKRE

november 2005
LETNIK: 38 ŠTEVILKA: 1
IZDAJA: Škofijska gimnazija Vipava

37.014.77

ISKRE

Iskre

inv.št:K /

17225

Kazalo

Kazalo	3	Zamišljeno gledam v dneve pretekle	35
Ponovno pozdravljeni!	4	Spomin	36
Filmski abonma	5	Odsev mavrice	36
Kralj na Betajnovi	7	Zvezdna svetloba	36
Ekskurzija v Pariz	8	Tekmovanja	37
Pevski vikend	10	Nagrajeni raziskovalni nalogi	37
Področno atletsko tekmovanje	11	Kolofon	39
Državno ekipno atletsko tekmovanje	11		
Krst fazanarije	12		
1. šolski ples	14		
Poznavanje flore	14		
Prvi športni dan 2005/2006	16		
Misijonar Sandi Skapin med dijaki	18		
Večer z gosti	19		
Veseloigra FOREŠT	20		
Di(v)jak: Alen Iskra	21		
Tudi s kolesarstvom do dobrih sadov	23		
Danes bi ravnala drugače	24		
Jaz	25		
Izobraževanje	26		
Na katero šolo boš šel?	27		
Tri dijakinje, tri razmišljanja ...	29		
Popolna	31		
Ljubezem	32		
Prijateljica	32		
Sanje	32		
Nočna mora	32		
Nočno nebo	33		
Slika	33		
Beseda je ključ, ki odpira srca ...	34		
Težava	34		
Nekaj	35		
Naj	35		
Sled	35		
Kakor	35		

Ponovno pozdravljeni!

Začelo se je novo šolsko leto, prihajajo že prve ocene in z njimi tudi 1. številka Isker. Tokrat smo malo pohiteli in so zato nekoliko tanjše. Osvežite si spomin in si preberite o dogodkih na naši šoli in v DD v zadnjih dveh mesecih, pa o tekmovan-

jih, di(v)jaku, preberite umetniška dela. Torej, za vsakega se bo nekaj našlo. Da pa vam bodo Iskre še bolj všeč in jih boste še raje brali, vas vabimo, da jih obogatite s svojimi članki in idejami. Naj bodo Iskre zares naš časopis.

Urednice

Filmski abonma

Na naši šoli letos prvič poskusno izvajamo filmski abonma. V oktobru smo si v ljubljanskem kinu Vič ogledali prvo filmsko predstavo z naslovom Morje v meni. Na ogled filma smo se pripravili tako, da je eden od nas na osnovi podatkov z interneta pripravil kratko predstavitev filma in nekaj mnenj o njem.

Po ogledu filma smo zapisali osebne utrinke ob ogledu filma. Nato smo se še skupaj pogovorili o vsebini filma in o njegovih tehničnih plateh. Vsebino smo v pogovoru povezovali z našim življenjem in našimi osebnimi izkušnjami.

Če želite, lahko preberete kratko vsebino filma in nekaj naših utrinkov ob ogledu filma.

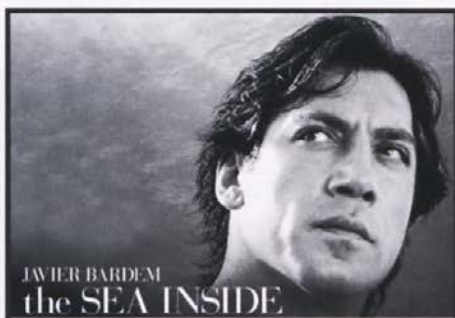
Kratka vsebina filma

Ramón Sampedro je pri 25-ih letih med kopanjem na čereh blizu svojega doma doživel nesrečo, ko je skočil v plitvino in ostal popolnoma paraliziran. Čeprav ga brat in svakinja z ljubeznijo negujta, je zanj takšno življenje suženjstvo. Bolj ko čas mineva, bolj je Ramón prepričan, da ne more več živeti kot ujetnik nekoristnega telesa. Ljudi okrog sebe prosi, naj mu pomagajo umreti. Prizadeva si, da bi dobil sodno dovoljenje za tak korak, vendar mu to ne uspe.

V času Ramonovega prizadevanja za uveljavitev pravice do smrti se v njegovo življenje vpleteta advokatinja Julija in delavka Rose. Julija poskuša Ramonu pomagati pred sodiščem, a doživi zelo podobno usodo kot on. Ima dedno bo-

lezen, ki napreduje do popolne demence. Julija konča na invalidskem vozičku.

Rose hoče Ramona najprej prepričati, da je njegova želja po smrti nekaj napačnega. Vsiliti mu hoče svoje rešitve in svojo voljo. Na koncu pa mu pomaga uresničiti njegovo največjo željo.

Naša mnenja:

Film je srhljivo lep. Dobesedno. Ne morem se načuditi, kako zelo so lahko presenetljivi evropski filmi. Gledalci smo navajeni na cliché-jsko montažo scen in nismo se več zmožni čuditi niti znanstveni fantastiki, katere namen je presuniti gledalca.

V filmu *Mar adentro* mi je bilo vseč vse: dialogi, fotografija, scena in igralci. Prav slednji so dali izredno pomemben human pečat, saj so bili prvenstveno igralci in ne zvezdniki.

Posebej prijetno me je presenetila tudi živahnost v filmu, ker sem pričakovala neko »počasi proti smrti drsečo« zgodbo.

(Ana)

Je želja po smrti egoizem?

Je prav, da zaradi nas samih nekoga zadržujemo ob sebi kljub njegovemu trpljenju?

Je pravica do življenja enakovredna pravici do smrti?

Komu je dana pravica odločanja o življenju in smrti? Državi gotovo ne, a si jo klub vsemu lasti ...

(Jasna)

Po ogledu filma sem bila rahlo 'zamorenjena', čeprav mi je bil film zelo všeč. Film te prisili k razmišljanju o tem, kaj je prav in kaj narobe, o življenju in smrti, o smislu življenja ipd.

Najbolj so mi ostali v spominu prizori, ko Ramon »leti« do obale, kar je izgledalo zelo resnično, pa čeprav se je dogajalo le v njegovih mislih. Najbolj pa me je presunil odlomek, ko se Ramon ponoči zbudi in se v solzah sprašuje, zakaj si želi smrti, zakaj hoče smrt.

(Neža)

Film me je popolnoma 'zamoril'. Je poln trpljenja in bolečine, ki se ob gledanju preneseta na gledalca. Tudi iz glasbe, ki spremlja zgodbo, odmeva žalost in ob določenih dogodkih v človeku vzbudi strah.

Naslov filma Mar adentro lahko razumemo kot stisko, trpljenje v človeku samem. Zame je morje prisproda začetka in konca Ramonovega življenja – s trpljenjem svoje matere je prišel na svet, z nesrečo iz mladosti je trpel veliko let in s trpljenjem je prišel do smrti, ki je

zanj bila luč, sreča in upanje.

Najbolj srhljiv dogodek zame je bil, ko ponoči v obupu čisto sam joče in se sprašuje, zakaj mora ravno on trpeti, zakaj sploh hoče umreti, zakaj živi, zakaj obstaja ... To je kruto, a na žalost resnično.

(Petra)

Film je eden tistih, ki te presunejo. Pripravi te, da razmišljaš, ima tudi filozofsko vrednost. Dober je tudi, ker nima »ameriških« insertov, v katerih zakoni

fizike ne veljajo.

Igralci so svojo nalogo opravili z odliko. Režija je 1A. Svoje naredi tudi zvok.

Od časa do časa se prileže malo drugačen, samosvoj film, kjer se, ko prideš ven iz dvorane, počutiš drugače.

(Rok)

Živeti ali umreti? Zakaj živeti in zakaj umreti? Kako umreti?

Zdi se mi, da so to bila Ramonova vprašanja. Sam jih ne čutim tako zelo močno. Najbrž zato, ker še nikoli v življenju nisem bil v tako dramatični situaciji, da bi se spraševal po smislu življenja.

Bolj so se me dotaknila Julijina in Rozina vprašanja, ki bi jih sam povzel takole: Kaj se pravi ljubiti ali imeti rad? Ljubim, kadar drugega prepričam v svoj prav? Narediti, kar drugi hoče in močno želi – ali to pomeni imeti ga rad, ljubiti ga?

Zelo močno me je pritegnila tudi Rozina »preobrazba«. Zdi se mi, da je prišla prvič k Ramonu spodbujena z erotično privlačnostjo, polna moči in želje po uveljavitvi same sebe na njegov račun. Na koncu pa je postala sposobna čiste duhovne ljubezni, v kateri deli usodo človeka, ki ga ljubi. To preobrazbo zelo cenim, čeprav se ne strinjam s končnim dejanjem.

Sam bi v podobni situaciji poskušal uresničiti kakšno vsaj minimalno možnost, da bi Ramon izkusil pozitivnost življenja tudi v zelo težkih okoliščinah.

(Slavko)

Kdo ima pravico odločati o smrti? Zakaj ne izpolniti želje, ki so drugačne? Je Ramon sploh pomislil na to, kaj čuti njegov bližnji, ko je zahteval smrt? Zakaj ne človeka »odrešiti« trpljenja, če je to edino, kar čuti v svojem telesu?

(Urša)

Kralj na Betajnovi

Najbrž si vsak želi biti pomemben. Svojo vlogo v družbi si sami izborimo. Lahko se povzpnejo zelo visoko. Nekoč so ljudem na vrhu družbene lestvice rekli kralji. Kaj pa danes?

Nisem še slišala, da bi v Sloveniji koga nazivali z besedo kralj. Kralji pri nas sploh so?

Najbrž bi vsak rekel, da ne. Kaj pa, če vprašam drugače ... Obstajajo ljudje, ki pridejo do oblasti na umazan način? Obstajajo ljudje, ki porinejo druge v blato, da lahko sami pridejo iz njega? Ti so podobni kralju na Betajnovi. Obstajajo pa tudi drugačni kralji, taki, ki imajo oblast in moč, pa vendar naredijo veliko dobrega za druge. Tak je Kristus kralj. A njemu podobnih ljudi v današnjem času primanjkuje.

V gledališki predstavi smo videli,

kako se človek hitro pokvari, ko enkrat pride na oblast. Bolj kot se vzpenja, višje bi rad prišel. Višje kot je v družbenem položaju, manj mu je mar za druge. Zanj se zanima le, dokler ima od njih še kakšno korist. Ko mu nekdo ne koristi

več, ga spravi s poti. V današnjem času ga sicer ne ubije, kot je to hladnokrvno izvršil kralj na Betajnovi, lahko pa ga

spravi v težave. Današnji »kralji na Betajnovi« so sploh napredni. S posamezniki se le redko ukvarjajo, navadno opravijo kar s celo skupino naenkrat.

Tudi med mladimi se pojavljajo taki kralji. Najbrž se ne zgodi redko, da skupino prijateljev vodi eden izmed njih, tako da vsi poslušajo njega. Mislijo, da so povsem svobodni, v resnici pa poslušajo glasbo, ki jo posluša njihov glavni, oblačijo se tako kot on in, kar je najhuje, o ljudeh mislijo tisto, kar jim je on povedal. Zakaj se kraljem na Betajnovi ljudje ne upremo? Se jih bojimo?

Se sploh ne zavedamo, da smo nekemu podrejeni?

Zelo zanimiv in nenavaden je konec zgodbe. Čeprav je kralj na Betajnovi slep za stiske drugih, prevarant in poleg vsega še morilec, ga ne obsodijo.

Kaj to pomeni? Naj se vsi zgledujemo po njem, pa bomo imeli polne žepe denarja in nas bodo vsi upoštevali? Je to nauk zgodbe? Gotovo ne. Sicer je veliko lažje

biti tak kralj, a moramo upoštevati, da s takimi dejanji izgubimo skoraj vse, kar je v življenju res pomembno, samo zato, da dobimo nekaj, kar bi z malo več truda dosegli na pošten način. Kralj na Betajnovi ni imel nikogar več, komur bi lahko verjel. Čeprav so vsi delali, kar je od njih zahteval, so ga s srcem že vsi zapustili.

Če bi bili radi kralji, se zgledujemo po Jezusu. Mor-da bo na prvi pogled res izgledalo, da nimamo ničesar, v resnici pa bomo imeli srca vseh ljudi.

Urška Primožič, 2. a

Ekскурzija v Pariz

Pariz! Mesto, kjer se rojeva moda, kjer zaljubljeni pari dobijo svoj košček romantike in kjer je polno prodajaln z dragimi oblekami in parfumi.

Bodoči maturanti smo si v začetku septembra odšli pogledat čare, ki jih ponosno razkazuje glavno mesto Francije. Možnosti, ki jih ponuja, so skoraj neomejene. Kam bi šli danes? V Louvre? Notre Damme? Si gremo ogledat Picassojevo razstavo? Naš vodič, gospod

Janez Vodičar, nas je neustrašno vodil po pariških ulicah, ki se sicer ne razlikujejo veliko od tistih v Ljubljani, le da so dvakrat večje.

Vsepovsod zelenje, mogočni drevoredi in skrbno urejene gredice z rožami. In stavbe ... V Parizu se močno

prepletata stara in moderna arhitektura, kar ga še poživlji, najmodernejši del mesta – la Defense – pa kar kipi v nebo s svojimi steklenimi futuristično oblikovanimi stolpniciami.

Nikjer ne manjka vodnjakov in fontan, okoli njih pa majhnih prodajaln s cenenimi spominki ter pristnih francoskih restavracij, pred katerimi so se sprehajali Parižani in oprezali za nižjimi cenami.

Tu mestni vrvež doseže višek okoli ene ure popoldne, ko celotne Elizejske poljane valovijo v barvah poletnih oblak. Hrup avtomobilskih motorjev udušijo zidovi veleblagovnic, avtomobilskih prodajaln in parfumerij, kjer se cena dišav začne pri 50€ in se dviga v višave. Francozi hočejo dokazati, da so nekaj več, tudi z restavracijami. V eni od njih so nam, tudi ko smo jim jasno in trikrat ponovili, da hočemo dobro zapečene zrezke, ponudili krvave na sredini, češ da je to njihova specialiteta. Težko sem žvečil, še težje pa požrl račun.

Še dobro, da je izpisan v evrih, da nisem dojel dejanskega zneska, ki je odromal iz moje denarnice. Všečno, okusiti sladkobo visoke družbe.

Skoraj izgubili smo se lahko v prostranem živobarvnem parku za slavno palačo v Versaillesu, ki ponuja dovolj poti ne samo za popoldanski sprehod, ampak kar za cel maraton.

Zame pa je bil najlepši od vsega pogled s trga Concorde. Za mano je trdno in mogočno stal muzej Louvre, pred mano pa so se v široki ravni črti vile Elizejske poljane s Slavolokom zmage na koncu. Veličastno in dih jemajoče. Tudi zaradi izpušnih plinov kače pločevine, ki se je vila okoli nas po trgu in naprej proti slavoloku.

Splošno mnenje dijakov o ekskurziji: odlično! Vse videno je odtehtalo dvajseturno vožnjo v vsako smer.

Nekaj ur smo tudi spali.

Matevž Červ, 4. a

Pevski vikend

Začelo se je novo šolsko leto in z njim tudi prva srečanja našega mešanega šolskega zbora. Pred nami je zelo pestro leto, saj nas čakajo revije, nastopi, šolske prireditve in Srečanje škofijskih gimnazij. Zato smo se našega dela lotili resno ter se udeležili prvega pevskega vikenda.

Vikend se je odvijal v dijaškem domu v petek 23.9. in soboto 24.9.

V petek popoldne smo se zbrali v skupnih prostorih, kjer sta nas že čakala naša zborovodkinja Loredana Sajevec in gospod Andrej Vovk. Tako smo začeli ogrevati naše glasilke ter nadaljevali s pevsкими vajami po glasovih.

Končno smo dočakali odmor za večerjo, po kateri so si najbolj zagreti navijači ogledali pomembno košarkarsko tekmo, drugi so se sproščali ob igranju namizne-

ga nogometa in kart, ostali pa smo raziskovali skrite kotičke dijaškega doma. Sledile so pevske vaje in nato tople spalne vreče.

Zjutraj so nas prebudili žametni zvoki glasbe, ki so na popeljali v nov dan.

Po zajtrku so do obilnega kosila potekale intenzivne vaje. Prosti čas po kosilu nam je zelo ugajal, saj smo oddahnili glasilke

od velikih naporov. Tu so bile še zadnje vaje in za njimi slovo. Pevski vikend je bil vsem zelo všeč, saj nismo samo peli, ampak smo se med seboj bolj spoznali in se povezali. Zato že sedaj vsi težko pričakujemo naslednjega.

Teja in Anja

Področno atletsko tekmovanje

V četrtek, 29. septembra, so se škofijski atleti zbrali na dvorišču pred šolo. Toda močno deževje je napovedovalo mračno usodo tekmovanja. Organizatorji so ga prestavili na petek. Tokrat jih je Bog blagoslovil s prelepim sončnim vremenom. Na žalost pa so se mnoge šole odločile, da svojih dijakov ne bodo poslale na atletske stadione. Konkurenca je bila tako manjša, zato pa so se našim tekmovalcem obetali toliko boljši rezultati. Vzdušje je bilo prijetno in vse je potekalo po načrtih. Vsi Škofijci so se potrudili po svojih najboljših močeh. Obe naši ekipi sta osvojili prvo mesto na goriškem področju. Marsikdo s svojim rezultatom sicer ni bil čisto zadovoljen, še posebno, če mu je do dobre uvrstitve manjkalo

le nekaj centimetrov; predvsem fantje so računali na uvrstitev na državno tekmovanje. To je uspelo le dekletom, ki so se s skupnim desetim mestom podale na ponovno merjenje moči, ki bo tokrat zajelo ekipe iz celotne Slovenije. Kljub dobremu razpletu pa pri dekletih ni šlo brez poškodb. Tekmovalka iz prvega letnika si je hudo poškodovala mišico in v zadnjem hipu je bilo treba postaviti novo rezervno štafetno četverko. Toda punce iz prve štafete so dobro pazile na svojo palico, tako da je bil strah odveč. Na cilj so pritekale prve in se tako (kot edine predstavnice primorskih šol) uvrstile tudi na državno tekmovanje v Velenju.

Ana Bajc, 2. a

Državno ekipno atletsko tekmovanje

Članice deklishe atletske ekipe Škofijske gimnazije Vipava smo se z odličnim rezultatom na ekipnem atletske tekmovanju v Novi Gorici uvrstile na državno prvenstvo v Velenju. Tako smo se v četrtek, 13. oktobra, po drugi šolski uri z mini avtobusom odpeljale proti Štajerski. Med vožnjo smo veselo klepetale in se med seboj spoznavale.

Med tekmovanjem smo druga drugo spodbujale in glasno navijale. Vse tekmovalke smo se dobro izkazale in celo izboljšale šolski rekord štafete na 4 x 100 m. Dogajanje je trajalo vse do 16. ure,

ko so razglasili razvrstitev. V končnem seštevku smo zbrale dovolj točk, da smo zasedle deseto mesto v državi.

Zadovoljne, da smo ohranile mesto, ki smo ga zaslužile že z zbranimi točkami na področnem tekmovanju, smo se odpeljale nazaj proti domu. Na poti smo se ustavile tudi v Trojanah in si na račun gospoda rektorja privoščile velike trojanske krofe. Okrog 19.30 smo prispele v Vipavo.

Veronika Božič, 1. c

Krst fazanarije

Začelo se je novo šolsko leto in s tem smo se bivši prvi letniki znebili naziva fazani, ker je za nami prišel nov rod dijakov. Z njihovim prihodom je na šoli začela razsajati ptičja gripa in zato smo jih bili primorani cepiti (krstiti).

Krst se je odvijal 12. 9. 2005 na šolskem dvorišču. Potekal je 7. šolsko uro. K dogodku je bila povabljena tudi stara perjad (ostali dijaki šole) ter njihovi plenilci (profesorji).

Cepivo je bilo okolju prijazno in zelo zelo moko. V programu smo imeli veliko iger, vendar pa vseh na žalost zaradi časovne stiske nismo mogli izpeljati.

V prvi igri so morali bodoči člani ŠGV elite prešteti, koliko črtic ima kovanec za 5 SIT. Sledil je preizkus bolj gibčnih fazanov, ki so merili moči v ravnotežju na »twisterju«, premazanem z milom. Kdor si je želel osvežiti obraz, je bil kot naročen za tretjo igro, pri kateri je bilo treba pokati vodne balone, privezane na vrv. Ker si mnogo dijakov želi ogledati svet in spoznati nove športe, smo jim mi to omogočili z igro »baseballa«, kjer je žogico nadomeščal

vodni balonček. Naslednja igra je bila zelo preprosta, vendar za marsikoga usodna. Fazani so si morali podajati vodo iz večjega vedra v manjše vedrce. Seveda je bil lovilec cel moker. Nato smo nove dijake popeljali nazaj v svet otroštva, saj so jedli čokolešnik zmešan z vodo in mlekom. Vsakemu smo zavezali oči in mu v roke potisnili lonček čokolešnika, ki so ga morali drug drugemu spraviti v usta. Nazadnje je sledila še igra, s katero smo preverili kako se 'perjad' prehranjuje. Z žlico v ustih so morali prenesti koruzo s kupa v lonček.

Po delno končanih igrah (mišljene so bile namreč še tri igre), se je začelo vsesplošno obmetavanje nove 'perjadi' z vodnimi balončki. Ta incident nam je onemogočil izvedbo programa do konca.

Vsi smo se pritoževali nad slabim ozvočenjem, ki je pripomoglo h klavnemu koncu programa.

Na nas so celo letele obtožbe, da smo namerno izpustili zaprisego, ki je ključnega pomena pri sprejemu fazanov v naše vrste. Čeprav nismo bili krivi (krivi so bili fazani, ker se niso takoj odzvali našemu

pozivu), prevzemamo nase del obtožb. Sledilo je še zasluženno kopanje v bazenu in obvezno pospravljanje prireditvenega prostora.

Zdaj pa je vrsta na njih. Naj se izkažejo!

Nika Volk 2.b in Klemen Maučec 2. a

Fotogalerija

1. šolski ples

V sredo, 5. 10. 2005, se je v mali jedilnici odvijal prvi šolsko ples v šolskem letu 2005/6.

Organizator plesa, 3. a, je obljudjal DJ-a, break dancer-je in goste. Organizatorji se niso izneverili, saj so obiskovalci lahko uživali ob pogledu na plesočo »deklico«, ob breakanju na zvoke The Prodigy in seveda v DJ-evem izboru. Večer je bil bolj všeč tistim, ki se navdušujejo nad elektronsko plesno glasbo, saj je ta na plesu prevladovala, a vseeno se je kdaj

zaslišal kak »srednješolski evergreen« v izvedbi Zabljene Generacije.

Ker pa dijaki ŠGV-ja nismo »zabljuni«, temveč kvečjemu zaljubljeni (kar se je lepo videlo tudi na plesu), se je ples odvijal brez kakih izgredov, obisk je bil soliden, vzdušje obiskovalcev pa zelo dobro. Mislim, da se ne zmotim preveč, če zapišem, da je v interesu naših dijakov čimveč podobnih plesov in upam, da se bo to letos in naslednja leta izpolnilo v največji možni meri.

Poznavanje flore

V soboto, 10. septembra 2005, so se srednješolci pomerili v poznavanju rastlin na 4. tekmovanju »Poznavanje flore 2005«. Tekmovanje je potekalo na Škofjski gimnaziji Vipava. Organizator tekmovanja je Botanično društvo Slovenije. Udeležilo se ga je 22 ekip iz raznih delov Slovenije, nekaj pa jih je udeležbo odpovedalo zaradi slabe vremenske napovedi. Vreme pa je držalo in dežja ni bilo.

Ob devetih so se ekipe zbrale v avditoriju škofjske gimnazije, kjer sta udeležence pozdravila rektor, g. Slavko Rebec in ravnatelj, g. Vladimir Anžel. Potem je vodja tekmovanja Martin Turk predstavil potek in pravila tekmovanja, nar kar so dvočlanske ekipe dobile mape s pripomočki in malico. Tekmovalce so odpeljali na prej izbrano lokacijo, za

katero pa mentorji tekmovalcev nismo vedeli. To je bil kar travnik v bližini šole ob reki Vipavi. Eno uro in pol so imeli tekmovalci čas za izdelavo terenskega popisa rastlinskih vrst na določenem

območju in za nabiranje petih rastlin za herbarij. Terenskemu delu je sledilo urejanje popisov – tekmovalci so morali

izdelati seznam z znanstvenimi imeni rodov in vrst ter ustreznimi družinami. Pet rastlin po lastni izbiri so vložili v herbarijske pole in izpolnili pripadajoče herbarijske listke. Za ta del tekmovanja so imeli eno uro časa. Med tekmovanjem so si mentorji ekip ogledali herbarijsko zbirko pokojnega duhovnika Alojzija Filipiča, ki je dolga leta deloval v Grgarju in nato v Batujah. Zatem so si ogledali pod vodstvom Irene Breščak še državno pomembno naravno znamenitost Mlake pri Vipavi, ki spada v območje Nature 2000, tako po Habitatni direktivi kot po Direktivi o pticah. Mentorji se niso mogli načuditi številnim cvetočim vrstam in spreletavanju številnih vrst metuljev. Ob 13. uri je udeležence čakalo kosilo v menzi na Trgu Pavla Rušta v Vipavi, nakar so se vsi udeleženci tekmovanja vrnili domov, štirje ocenjevalci pa so do 16. ure pregledovali nabrani material in ocenjevali rezultate. 80 % točk je veljal herbarij

(ali so nabrane rastline z vsemi deli, njihova pravilna določitev, natančno izpolnjen herbarijski listek), 40 % točk pa terenski popis vrst. Zlati plaketi sta osvojili ekipi iz knežjega mesta - ekipi 1. celjske gimnazije. 5 srebrnimi plaketami sta

sledili ekipi Škofjske gimnazije Vipava in ekipa Gimnazije Tolmin. Pet ekip je osvojilo bronasto plaketo. Organizator je

zelo pohvalil znanje udeležencev. Poleg dobrih rezultatov pa je pomembno tudi druženje mladih botanikov, ki spoznavajo terensko delo, pa tudi mentorjev - profesorjev biologije, ki izmenjajo strokovne izkušnje. Vsa pohvala zagnanim organizatorjem - biologom Botaničnega društva, posebno Robertu Turku in seveda vsem udeležencem tekmovanja!

prof. Irena Breščak

Prvi športni dan 2005/2006

Uživali smo na raftingu ...

Odhod na zabavno pot naj bi bil ob 7:30 izpred šole, a mislim, da nisem bila edina, ki je prišla že 15 minut prej. Zakaj?

Mogoče zaradi tega, da si poiščem zeleni sedež na avtobusu? Kje pa! Nestrpnost, veselje ... »Oh, daj bus, štartaj že,« se mi je podilo po glavi. O, ja, oprostite! Sploh nisem povedala, kam smo šli! Na težko pričakovano 'raftanje'!

Vožnja do Bovca je bila zelo dolga, mogoče že zaradi tega, ker smo se vsi veselili športnega dne. Čudno, saj še nikoli nisem bila zares vesela, da gremo na športni dan ... Vzdušje na avtobusu je bilo živahno in kar se spomnim ni bilo obraza, ki nebi bil nasmejan.

Končno smo se pripeljali do stavbe, kjer smo si priskrbeli opremo. Nato smo se spet usedli na avtobus in se odpeljali v bližino slapa Boke, kjer naj bi bil naš start. Tam se je začelo veselo opravilo – nadeti smo si morali vso gumijasto, nekoliko že obrabljeno in predvsem smešno opremo. Ta je bila sestav-

ljena iz: neoprenske obleke, anoraka, rešilnega jopiča, gumijastih čevljev, ki so na prvi pogled izgledali veliko prema-jhni, in iz čelade strupeno rumene barve. Razdelili smo se v skupine in vsaka se je približala svojemu čolnu, v katerem je že sedel vodnik. Slednji se nam je predstavil in nam dal nekaj navodil. Za tem smo morale čoln »hop na rame« odnesti po klancu do Soče. Vreme je bilo čudovito, čeprav brez sonca, voda pa naj bi imela 11,5°C, za kar pa dvomim, da je resničen podatek – bila je peklensko mrzla! Sledilo je še nekaj navodil, vkrcanje v čoln, odziv na globljo vodo, malo praktike z vesli, nato pa ... AKCIJA!!!

Prvih 5 kilometrov je bil tok še kar miren. Naša posadka se je zapletla v prijeten klepet. Vodnik nam je povedal, da smo izbrali najboljši dan za rafting, saj je bila voda dovolj globoka in so bile zato brzice močnejše. Med mirno vožnjo smo imeli tudi kratko zgodovinsko predavanje. Ha, dve muhi na en mah! 'Raftat' greš, pa še lekcijo o prvi Svetovni vojni dobiš!

Kmalu smo se ustavili, da bi se vsi čolni spet zbrali skupaj. Malo smo še počofotali, saj smo bili »itak« že vsi mokri! Potem pa nas je čakal

zanimivejši del. In res! Morali smo veslati veliko močneje, kot v prvem delu, vozili smo se med skalami (in kakšno tudi oplazili), nekaj se nas je vsake toliko zvrnilo v čoln, med drugim nas je tudi veliko bolj škropilo kot prej. A seveda ... prekmalu je bilo vsega konec!

Čeprav se mi je na začetku 10 kilometrov zdelo ogromno, so kmalu postali kratka adrenalinška vožnja. Na cilju smo naredili še skupinsko fotografijo, potem pa naj bi nas čakalo še najtežje delo celega dne: odnesti čoln nazaj gor. Res je bilo težko in roke so bolele, ampak mislim, da ni bilo nič težjega kot zvleči neoprensko obleko s sebe (tudi tukaj smo upoštevali pravila ŠGV – fantje in dekleta posebej).

Po mučnem preoblačenju smo pojedli malico, malo poklepetali, čakala pa nas je še vožnja proti domu. Šele na avtobusu nas je zazeblo, saj med raftingom nismo imeli časa misliti na to. Tako se je kar nekaj parčkov stiskalo na sedežih, veliko pa nas je potonil v lahen a zaslužen spanec ...

Natalija Budin, 2.a

Odšli smo tudi na pohod ... na Čaven ...

V torek, 20. septembra smo se učenci prvih treh razredov Škofijske gimnazi-

je Vipava odpravili na pohod na naš nekaterim bolj ali manj znan vrh Čaven, nato pa naj bi se povzpeli še na Kucelj. Nekateri izmed učencev smo že bili na Čavnu, za druge pa je bilo to prvič. Zgodaj zjutraj smo se zbirali na avtobusnem postajališču v Ajdovščini in v Vipavi, od koder je avtobus pripeljal v Ajdovščino, nato pa smo se odpravili naprej proti Predmeji. Športni dan so vodili štirje profesorji. Vsak izmed nas pohodnikov je dobil zemljevid, na katerem je bila označba poti. Na avtobusu smo molili jutranjo molitev in prosili Boga, da bi se imeli čim lepše, kljub dežju, ki nam ga je poslal. Pogovarjali smo se in dobili organizacijske napotke. Zaplesali smo po vijugastih ovinkih in treh kamnitih tunelih, ko smo prispeli do Predmeje, kjer smo izstopili iz avtobusa. Vreme nam je sicer že na začetku ponagajalo. Primorska burja nam je sledila celo pot. Ko je zapihal veter, so se kapljice dežja padale z listov na drevesih in zalivale mlade rožice pod njimi (beri: nas pohodnike.) Predvidevali smo, da bo na Čavnu megla. In res je bila!

Nismo se mogli zadovoljiti z razgledom, zato smo si pri koči vzeli čas za počitek, kaj pojedli in popili. Družbe in priložnosti za pogovor ni manjkalo, še manj pa smeha in zabave. Čeprav pot ni bila preveč težka, smo se zaradi slabšega vremena po predlogu

profesorjev potekal športni dan. Ena izmed dejavnosti je bil pohod na »luknjo«, ki je žal zaradi neugodnega vremena odpadel. Pohodniki smo se zato odpravili proti Gočam – najlepši vasi na Vipavskem. Šli smo mimo rojstne hiše g. Stankota ter g. Andreja Vovka. Povzpeli smo se na k cerkvi Marije Snežne na Obeluncu. G. Stanko, ki je bil z nami, nam je razložil, da je vas Goče v obliki Andrejevega križa, kar se je s hriba v dolino lepo videlo. Nato smo šli mimo vasi Erzelj, Lenivec ter se na Slapu ustavili pri Francu Kralju, nekdanjemu profesorju na naši šoli. Ker nam je vreme že precej nagajalo smo se spustili v Vipavo, kjer se je naš pohod zaključil.

profesorje vrnil nazaj proti Predmeji, kjer nas je že čakal avtobus. Po vožnji z avtobusom, molitvi in pozdravljanju smo odšli domov. Upamo, da bo naslednje leto tudi organiziran pohod na Čaven in da se bomo lahko povzpeli še na Kucelj ter nam bo vreme prizaneslo z dežjem.

Mateja Ličen, 1.b

Maja Dakskobler, 1.c

... in na »luknjo« ...

V torek, 20. septembra 2005, je na ŠGV

Misijonar Sandi Skapin med dijaki

V četrtek, 8. septembra, je misijonar g. Sandi Skapin, doma iz Vipave, v Dijaškem domu ŠGV predstavil svoje delovanje na Slonokoščeni obali, kjer poleg njega delujejo še trije duhovniki naše kopske škofije; brata Ivan in Pavle Bajc in Janko Kosmač. G. Sandi je dijakom s pomočjo videoposnetkov predstavil življenje v Afriki: kmetovanje, zidanje hiš, kulinariko, glasbo, ples, politično situacijo, šolo, versko življenje ... Zanimivo je bilo izvedeti, da na SO govorijo okolij 60 jezikov, da je domačinov le 5 %, vsi ostali prebivalci

pa so priseljenci, da v nekaterih vaseh ženska ne sme ubiti niti kokoši, ker je mati zaščitnica življenja.

Dijake je zanimalo, kako je s porokami in zakaj je smiselno v Afriki oznanjati krščanstvo, ko ti ljudje že imajo svojo vero. Odgovori so bili zanimivi, ugotovili smo, da so potrebe, navade lahko tudi drugačne kot v Evropi. Ali ni vzgoja tudi

v tem, da pokukamo preko prostorov v katerih živimo in postanemo občutljivi za ljudi v tretjem svetu?

G. Sandi se v ponedeljek 12. t.m. vrača na misijon v pristaniško mesto San Pedro, kjer je tudi največje barakarsko naselje v zahodni Afriki, saj v njem živi 60.000 ljudi. Dosedanjim šestim letom v Afriki bi rad dodal še nova. Dijaki ŠGV so lani načrtovali misijonski tabor na SO, a je ideja propadla zaradi državljanske vojne v tej državi. Sandi »ajoka ka ka ka« - Sandi hvala, da si nam odprl nova obzorja in veliko blagoslova pri tvojem poslanstvu!

Bogdan Vidmar

Večer z gosti

Prvi večer z gosti je potekal v misijonskem duhu, saj je bil naš gost misijonar Sandi Skapin.

Kot misijonar deluje na Slonokoščeni obali. Svoje poslanstvo opravlja že šest let.

Med predstavitvijo nam je pokazal veliko fotografij in video posnetkov. Povedal nam je tudi, kakšne običaje imajo tamkajšnji ljudje. Najbolj naju je prosenetilo, da pri njih svete maše trajajo skoraj tri ure. Poleg običajnega obreda sta nepogrešljiva tudi ples in petje. Samo prinašanje darov lahko traja pol ure.

Neverjeten se nama je zdel njihov način gradnje. Seveda na poznajo nobenih arhitektov ter nam vsakdanjih materialov. Hišo praktično zgradijo v

dveh dneh.

Prvi dan naredijo ogrodje, ki je iz lesa (kolov), drugi dan pa ogrodje omečejo z blatom, pri gradnji sodeluje cela vas, zato je to tudi priložnost za druženje. Tako narejena zgradba se čez deset let poruši, saj les pojejo termiti. To jih na vznemirja, saj preprosto zgradijo novo.

Njihova prehrana je preprosta (pridelana brez umetnih gnojil) in pri jedi ne uporabljajo jedilnega pribora.

Za določene praznike imajo posebne navade. Za veliki petek gredo v procesiji skozi celo vas in vmes berejo križev pot v različnih jezikih. Čaščenje križa lahko traja tudi do šest ur. Tako ima vsak čas, da pred križem ostane kolikor

želi.

O poroki se dogovorijo in odločajo starši obeh družin.

Fantje se poročajo pri tridesetih, dekleta pa pri šestnajstih letih.

Če gre pri porodu kaj narobe, so za to krivi moški, katere ženske pretepejo, zato se ti za nekaj dni umaknejo iz vasi.

Ta, nam še vedno skrivnostni

svet in nenavadni ljudje, so v naju vzbudili radovednost do drugačnega življenja. Tak način življenja se nam velikokrat zdi na nižji stopnji od našega. Zavedati pa se moramo, da to še ne pomeni, da so manj vredni od nas. V svoje življenje dajo veliko ustvarjalnosti in midva jih vedno znova občudujemo.

Veseloigra FOREŠT

V sredo, 7. septembra 2005, se je na terasi Dijaškega doma v Vipavi odvijala veseloigra z naslovom Forešt. Odigrala jo je mladinska gledališka skupina iz Škofij. Nastopajoči, stari od 10 do 16 let, so igrali starejše osebe. Govorili so »po

domače«, torej v narečju, kar je delovalo nenavadno in smešno.

Zgodba veseloigre je sestavljena iz dveh delov. Dogaja se v stari istrski vasi Bužon. Njeni prebivalci živijo daleč od vsega dogajanja in je zato prihod tujca (forešta) iz Ljubljane priložnost za zanimive in nepozabne dogodke.

Mladi iz Škofij vsako leto pripravijo dve igri. Avtorica besedil in režiserka je gospa Nataša Primožič. Naj omenimo še to, da je članica mladinske gledališke skupine iz Škofij, tudi naša dijakinja Urška Primožič.

Maja Daksokbler, 1.c

Di(v)jak: Alen Iskra

V rubriki dijak smo lansko leto predstavili nekaj dijakov naše šole, ki se ukvarjajo s čim zanimivim ali pa so že sami po sebi nenavadne in interesantne osebe. Tokrat smo se odločili, da pod drobnogled vzamemo Alena Iskra, dijaka 4.c, ki ima poseben privilegij – njegov priimek je hkrati ime našega glasila.

1. Najprej malce o tem, zaradi česar smo te sploh povabili na intervju. Tvoj priimek – se ti zdi poseben, se ti zdi, da vpliva na tvojo osebnost, mogoče so te sošolci zaradi njega zafrkavali ali si morda prav zato bolj prepoznaven?

Priimek je nekoliko bolj nenavaden od ostalih. V osnovni šoli nisem nikoli imel problemov, ker nisem bil edini učenec s tem priimkom. Ko sem prestopil prag ŠGV, so me najprej zafrkavali, da slučajno ne bom kriv za kakšen požar. Nekaj časa so me tudi klicali Ogenjček.

2. Poznaš še koga s takšnim priimkom, ki ni iz tvojega bližnjega sorodstva?

V Ilirski Bistrici kjer sem doma, je ta priimek še kar pogost. Poznam kar nekaj

ljudi, ki se pišejo enako kot jaz.

3. Zdaj pa malce o tebi. Od kje prihajaš, starost, hišni ljubljenci?

Kot sem že povedal, prihajam iz Ilirske Bistrice, star sem 19 let. Doma mi družbo dela maček Macko.

4. Kakšno mnenje imaš o naši šoli? Najljubši predmet?

S šolo sem dokaj zadovoljen, lahko bi bilo boljše ali celo slabše. Najraje imam matematiko, ne maram pa vere in kulture.

5. Kaj pa tvoji hobiji? Kaj počneš v prostem času?

Zanima me vse, kar poganja gorivo bencin. Ukvarjam se z oblikovanjem, risanjem avtomobilov. Rad pa igrati tudi nogomet, košarko ter balinam.

6. Med tednom je tvoj dom DD. Kako se tam počutiš?

Z življenjem v domu sem še kar zadovoljen, prijatelji so v redu, sobe pa tudi. Le vzgojitelji včasih preveč težijo.

7. Bliža se matura. Se je že kaj bojiš? Katere predmete si izbral? Kaj bi pa rad

študiral?

Matura me ne skrbi preveč. Poleg matematike, slovenščine in angleščine, ki so obvezni predmeti, sem si izbral zgodovino in geografijo. Rad bi študiral industrijsko oblikovanje.

8. Kaj pa ljubezen? Imaš že svojo izbranko?

Ne. Dekleta pozor – še vedno samski!

9. Še malo o priimku. Si kdaj pomislil, da bi v prihodnosti lahko bil direktor šempetrske tovarne Iskra? Verjetno bi

zveza podjetje-direktor pripomogla k velikemu uspehu?

Na to nisem pomislil. Mislim pa, da bi svoj priimek res lahko na nek način izkoristil.

10. Bi za konec našim bralcem podal še kakšno misel, mogoče nasvet za življenje?

Imel bi 2 nasveta: bodi, kar si in uživaj življenje, dokler se da.

*Lea Pulec, Helena Uršič in
Alen Iskra*

Tudi s kolesarstvom do dobrih sadov

V četrtek, 15. septembra, je na poligonu Predele pri Vnanjih Goricah potekalo državno prvenstvo v gorskem kolesarstvu. Pomerilo se je prek 150 kolesark in kolesarjev, med katerimi je bilo tudi 6 dijakov ŠGV.

Organizatorji so letos poskrbeli za zanimivo progo, ki je fantom namenila nekoliko daljšo in bolj zahtevno vožnjo kot dekletom. Večji del poti je potekalo po gozdnih tleh, ki so bila rahlo blatna, polna listja in drevesnih korenin. Takšen hrib so zmogli le najboljše pripravljeni, ostali pa so ga s kolesom ob sebi pretekli ali bolje rečeno prehodili. Sledili so adrenalinski spusti, ki so nekatere manj pazljive tudi vrgli v najbližje grmovje.

Tekmovalni duh se je kar širil med mladimi športniki in ustvarjal prijetno vzdušje. Vsak si je želel pokazati, kar najbolje zna, zato se ni bilo moč izogniti medaljam, kaj šele pokalu. ŠGV-jevski kolesarji bi temu pritrdili, saj so tudi sami sodelovali v takšnih naklepih. Urška Primožič je v kategoriji dijakinje prvih in drugih letnikov

brez licence osvojila 1. mesto, Polona Raspor pa v kategoriji dijakinj 3. in 4. letnikov brez licence 3. mesto. Tudi ostali sodelujoči v ekipi 1. in 2. letnikov, in sicer Vesna Škvarč, Kristina Kosmač, Urška Primožič ter moški del ekipe Boštjan Mavrič, ki je osvojil 8. mesto v svoji kategoriji in Klemen Čepirlo, so se ravno tako morali pošteno potruditi, kajti skupno so si prigarali srebrni pokal.

Toda kovina ni bila vse, kar so »škofijci« odnesli domov. Tu so bile tudi nove izkušnje in nova prijateljstva, skratka lepi spomini, ki bodo ostali v njihovih srcih. Zato se je potrebno zahvaliti tudi prof. Eriku Simoniču, ki je organiziral ŠGV-jesko kolesarsko ekipo.

Polona Raspor

Danes bi ravnala drugače

Bližal se je datum, ko naj bi v bližnji vasi priredili rock koncert. Pozanimala sem se, kateri izvajalci bodo nastopili, in med drugim izvedela tudi, da bo organiziran tretjič. »V tretje gre rado«, sem si rekla.

Razmišljala sem, ali naj grem ali ne. To naj bi bil moj prvi koncert.

Najboljša prijateljica mi je zagotovila, da bo šla, saj živi v neposredni bližini športnega parka, kjer naj bi se dogodek odvijal. Jaz sem še nekaj dni razmišljala o odhodu, končno pa sem se odločila, da grem. Še celo obleko sem si že prej pripravila, toda ravno na dan koncerta me je oče prijetno presenetil, ko mi je kupil majico meni najljubše glasbene skupine. Zato sem spremenila načrt in si namesto že pripravljene majice oblekla novo.

Ko sem v petek zvečer prišla na prizorišče, sem prijateljico kar hitro našla. Čudila sem se, da je bila sploh tam, saj ne mara take glasbe. Toda dejstvo je, da je še prej kot jaz rekla, da bo na koncertu. Lahko bi šla pod oder z mano, kar bi od nje pričakovala, saj je moja najboljša prijateljica. A ona se je raje usedla na nizek zid ob parkirišču, kjer po njenem mnenju ni bilo hrupa in si se lahko normalno pogovarjal. Nisem se obotavljala in sem se na hitro poslovila od nje, ker sem videla, da se ne zanima za dogajanje.

Naslednji dan sem izvedela, da so nekateri drugi znanci, s katerimi sem bila tudi zmenjena, čakali name na prizorišču. Ker pa so mislili, da me ni, so odšli domov. Tega, da sem jih jaz sama pustila na cedilu zaradi do takrat najboljše prijateljice, še danes ne morem verjeti. Saj sva se skregali, sva se, in to večkrat, ampak kar je preveč, je pa preveč! Po tem dogodku se s prijateljico nisva več slišali niti po mobitelu, ker jaz nisem hotela govoriti z njo.

Če bi vedela, da bo tako, kot je bilo, bi najprej poiskala ostale, s katerimi sem bila zmenjena in za katere prijateljica sploh ni vedela. Zanje pa ji nisem povedala, ker jih ni marala.

Iz tega sem se naučila, da mi glasba veliko pomeni pri izbiri prijateljev. Na srečo se da še vse popraviti, tako da se bom naslednje poletje udeležila koncerta skupaj z osebami, ki jim do sedaj nisem namenjala dovolj pozornosti.

Mateja Ličen, 1. b

Jaz

Pred ogledalom nem stojim in v tujca pred seboj strmim ...

Ko se včasih pogledam v ogledalo, se sam sebi ne zdim nič posebnega. V določenih trenutkih pa se vidim, kot da bi bil oddvojen sam od sebe. Roke, kot da ne bi bilo več moje, ampak izposojene; obraz je obraz neznanca. Takrat se počutim tako, kot da sem ujet v telo – ne cel jaz, ampak samo duh. Ali ni to deveto čudo, da jaz ukazujem, kaj roke, noge, glava, trup delajo?

Neverjetno se mi zdi, koliko opravi lahko en sam človek naredi. Seveda lahko svojo moč uporablja v dobre ali pa tudi zle namene. Zlega nisem nikoli maral.

Moje življenje je en sam utrinek. Zato mi je težko pisati o tem, kako sem presenečal druge, ker so presenečenja majhni deli utrinka. Največkrat presenetim kar sam sebe.

Kot osnovnošolec sem se vedno udeleževal raznih tekmovanj, vendar pa nikoli nisem bil pretirano uspešen. Če bi vse našteval, bi bilo slišati kot samohvala, tega pa nočem. Tako se je zgodilo, da sem po nekaj letih dosegel tudi uvrstitev na državni nivo. Takrat sem spoznal, da je to moja življenjska priložnost, čeprav mogoče ne tako odločilna, ampak zagotovo ima velik vpliv na moje zanimanje. V želji in upanju na zmago sem se na tekmovanje pripravljal z vso močjo. Starša sta me podpirala in spodbujala. Na koncu priprav sta mi rekla, da sem dosti bolje pripravljen kot na prejšnje tekmovanje. Kljub vsemu mi je spodle-

telo in to me je potrla. Na poraz nisem bil pripravljen, moj cilj je bil višji, zdaj pa je izhlapel kot jutranja rosa. Uvrstitev je bila vseeno dobra, a človek želi vedno več. Z mano pa vseeno ni bilo tako. Kmalu sem se potolažil, ko sem ugotovil, da je to kljub vsemu velik uspeh in bi ga žalost in jeza kvečjemu onečastila. Nemalo ljudi si namreč ne bi upalo niti pomisliti, da bi bil tak dosežek njihov. Nihče me ni zaradi tega poniževal ali grajal. Starša in druge bližnje sem celo presenetil in so me pohvalili. Takrat sem spoznal, da ni vse v življenju le tekmovanje, ampak je to skupna sreča. In tisti trenutek, ko ne bi mogel narediti ene same napake več, to ne bi bil jaz, ampak nekdo drug, saj takrat ne bi bil več popoln.

Tako sem s porazom postal bogatejši za eno spoznanje, da sem to res jaz, ko dosežem nekaj, kar se mi je zdelo prej nemogoče, pa tudi če ne dosežem zmage, je to izkušnja za naprej. Človek se mora na napakah učiti, čeprav slednje velikokrat bolijo, skelijo ali pečejo. Če v eni stvari ne uspeš, to še ne pomeni, da nič ne znaš, ampak je gotovo kje skrita tvoja sreča, samo najti jo moraš. Zatorej mislim, da sem takrat ravnal prav, ker se nisem zaprl vase, ampak sem slabo vzela kot dobro in je dobro tudi ostalo.

Urban Debevc, 1.c

Izobraževanje

»In na katero šolo boš šel?« so besede marsikatere babice ali tete, ki letijo na otroka s pravkar dokončano osnovno šolo. Več kot polovica odgovorov je: »V gimnazijo,« in ko »tetka« sliši tisti odgovor, se le nasmehne in pomisli: »Odlično, odločil se je za pravo pot.«

Žal pa se velikokrat ta »prava pot« ne konča srečno. »Tetka« ni pomislila, da si je otrok gimnazijo izbral zaradi tega, ker ni vedel, kam naj bi šel drugam ali ker so na primer njegovi starši doma ponoreli, ko je le omenil, da ga veseli frizerstvo ali kakšna podobna smer. »O, ne! Moj otrok pa že ne gre na tako šolo, on bo hodil na gimnazijo, pa naj stane kolikor hoče!« je zarohnel oče. Potem pa je to na žalost stalo veliko preveč. Sprva le učni uspeh ni bil ravno pričakovan, ko pa je padla še motivacija,

so doma pričeli zvoniti telefoni z obvestili: »Vaš otrok ima »tako in tako« število neopravičenih ur ...« Potem pa je sledila doma spet pridiga: »Koliko sva storila zate, kaj nisi nič hvaležen za najin trud, ...«

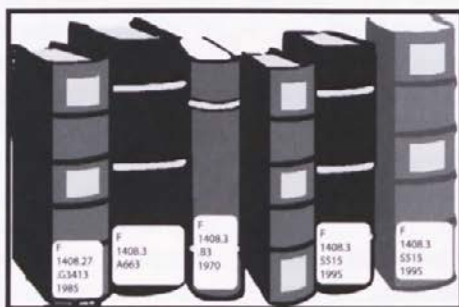
Opisani primer opisuje običajno dogajanje, ko hočejo starši prevzeti popolno skrb nad otrokovim izobraževanjem in življenjem. S tem hočejo izpolniti lastne ambicije. Otroka silijo v program, ki je zanj pretežek in ga sploh ne želi opravljati, njegove želje pa pustijo ob strani. Tako

prisilno izobraževanje pa se večinoma ne obnese. Na koncu so žalostni vsi: dijak, ki mu ni uspelo zadovoljiti želje staršev; starši, ki spregledajo in ugotovijo svojo zmoto ter profesorji, ki razlagajo snov nekому, ki ga to sploh ne zanima.

Pred časom sem v primorskem mestu obiskala bivše sošolce, ki obiskujejo tamkajšnje šole. Po spletu naključij sem prisostovala tudi uri slovenščine na eni izmed tamkajšnjih srednjih šol. Tam sem bila priča popolni nezainteresiranosti učencev, katerim je profesorica razlagala snov. Med uro so, namesto da bi poslušali,

po učilnici prenašali stole; jo, ne da bi kogarkoli kaj vprašali, zapuščali; nevdržnoklepetali; odgovarjali učiteljici in se lovili po razredu. Zelo se mi je smilila profesorica, ki je dijakom hotela razlagati snov,

a so jo ti enostavno ignorirali. Njen edini dosežek je bil, da si je mogoče kdo zapisal dva ali tri stavke njene razlage. Ko sem kasneje, pretresena od vsega videnega, vprašala dijake, zakaj to delajo, mi nihče ni znal natančno odgovoriti, rekli so: »Kaj pa naj bi drugega delali, če nas to sploh ne zanima?« Iz tega sem izpeljala, da jih ne zanima njihova prihodnost, izobrazba, da jih ne zanima, kako bodo prispevali k boljšemu življenju znanstvencev. Pri tisti uri je bil njihov interes le to, da čimbolj »zezajo« učiteljico in da se ura

čimprej konča, ni jih zanimalo, kakšne posledice ima ta ura slovenščine za njih. Večinoma pa stvari niso tako temne. Ko se v gimnazijo ali v srednjo šolo vpiše nekdo, ki jo smatra kot odskočno desko za izobraževanje v prihodnosti in v osnovni šoli z učenjem ni imel težav, bo zagotovo tudi uspešno in brez večjih pretresov opravil z njo. Za take osebe je gimnazija idealen kraj, kjer si lahko pridobijo splošno izobrazbo, ki je potrebna za njihovo nadaljnje šolanje. Iz tega lahko potegnemo bistvo, da je

izobraževanje v srednji šoli smiselno le, če mi, dijaki, v njem vidimo smisel. Prevečkrat pa se mi zdi, da tega smisla sploh ne vidimo in da ne čutimo nobene hvaležnosti za to, da nam je izobraževanje sploh omogočeno do take mere, kot nam je. Vseeno pa na koncu zmeraj ugotovimo, da je izobrazba ena izmed najpomembnejših stvari v življenju sodobnega človeka.

Ana Trobec, 2.a

Na katero šolo boš šel?

V zadnjih razredih osnovne šole smo bili neusmiljeno postavljeni pred vprašanje, na katero srednjo šolo se bomo vpisali. Na šolo so prihiteli predstavniki različnih ustanov, ki so si na vse kriplje prizadevali, da bi nas spravili na šolo, ki jo predstavljajo. Šolska svetovalna delavka nas je poskušala prepričati v odločitve, ki so bile po njenem mnenju najboljše za nas. Nikakor ne smemo pozabiti tudi na informativne dneve, na katerih smo bili deležni velikih količin samohvale predstavnikov šol in tudi dijakov. Tisti med nami, ki smo za vpis na šole naših sanj potrebovali čimveč točk, smo se učili snov celotne osnovne šole, zbirali priznanja in se trudili za čimboljši uspeh. Najbrž pa ni prav nihče izmed nas pomislil na to, zakaj to sploh počnemo.

Osnovna šola je v naši državi obvezna. Glede nadaljnega šolanja pa naj bi imeli proste roke. Vendar pa to, vsaj po mojem mnenju, ni resnica, saj je izobrazba

v današnjem svetu ena izmed najbolj cenjenih stvari. Nujno je potrebna za dosego tistih bolj luksuznih služb, ki v javnosti veljajo kot idealna dela, pri katerih je potrebno najmanj fizično delati in/ali nam ponujajo najlepši zaslužek. Če bi torej šolanja ne nadaljevali, bi bili obsojeni na težaška dela, ki poleg vsega niso niti dobro plačana. Šola pa je tu kot rešilna bilka, edina pot do služb, ki si jih želimo. Torej se pri izbiri, ali naj šolanje nadaljujemo, soočamo z vprašanjem, kakšno bo naše celotno življenje. Izbira tako sicer obstaja, toda le navidezna. Le kdo bi sam sebi hotel zagreniti življenje oz. zavrniti potencialni denar, ki nam ga izobrazba ponuja? Materializem, v katerem živimo, nas namreč sili v iskanje dobička na vsakem koraku.

Vendar pa najbrž večina ljudi hodi v srednjo šolo oz. izbere nadaljevanje izobrazbe tudi zato, ker so to storili tudi njihovi starši, prijatelji, sošolci ... Gre za vzorec!

Človek, ki ne bi nadaljeval šolanja, bi bil za druge čudak. Mnenje večine namreč je, da šolanja ne nadaljuje tisti, ki tega ni sposoben.

Ta pritisk javnosti, nevidno gonilo, ki deluje tiho, a ima ogromno moč, nas po mojem mnenju najbolj omejuje v naši svobodi. Le pomislimo na službo cestarja ali morda čistilke. Ljudje imajo o teh poklicih ogromno predsodkov in povsem napačnih predstav, od tega, da so ti ljudje priseljeni iz manj razvitih držav, do tega, da so propadli pri šolanju, da so pijanci. Ne, ne sanjajmo o takem delu, vsi raje poskušajmo postati psihologi, politologi, novinarji, odvetniki, sodniki, itd. Pri tem se ne zavedamo, da se najbrž veliko večja dobrota skriva v tistem cestarju, kot pa v vzvišenem in prenapihnjem sodniku. Vsaj meni se tako zdi.

Želja po lagodnem življenju se odraža tudi v še enem zanimivem pojavu. Mnogi študentje svojega študija nočejo dokončati, vleče se jim v leta, pri katerih bi od njih pričakovali že družino in resno delo. Izgleda, da mnogi ljudje z izobrazbo postanejo dobesedno zasvojeni, tako zelo se navadijo nanjo, da jih pravi svet tam zunaj skrbi in se ga boje. V sanjah o mogočni karieri se bojijo zaključiti šolo. Strah jih je, da morda izobrazbe ne bo dovolj za uresničitev sanj. Res je zanimivo, koliko stvari lahko človeka zasvoji. Izobrazba tu ni nikakršna izjema.

Poleg vseh naštetih stvari pa se pojavlja tudi vprašanje, kdo bo opravljal dela bolj produktivne narave, kot na primer, kdo bo zaposlen v industriji ali v kmetijstvu, če bodo vsi ljudje izjemo izobraženi. S tem ko se povprečje ljudi z zelo visoko

izobrazbo dviguje, se seveda dviguje tudi standard za zaposlovanje v vseh poklicih. Tako se po mojem mnenju utegne zgoditi tudi to, da bodo ljudje preveč izobraženi za službo, ki bi se jim ponudila, ko bodo zasedene tiste idealne. Tako bo nekaj let njegovega življenja preprosto zavrnjenih in tudi možnosti za to, da bi si ustvaril družino, bo seveda čedalje manj. Sploh pa mnogi delodajalci pretirano šolanih ljudi ne marajo sprejeti v službo, saj bi, logično, zahtevali višje plače.

Moje mnenje o svobodi pri odločitvah o šolanju je torej, da svobode neposredno nimamo, saj bi nas odločitve, ki ne bi bile v skladu z javnim mnenjem, potisnile na rob družbe. Tu pa že nastopijo globlja vprašanja, ki jim ne bi bilo v sramoto dodati pridevnika filozofska. Ali naj se človek ravna po mnenju javnosti? Ali naj sprejmemo večinsko vrednoto današnje materialistične dobe – denar in živimo mirno do konca svojih dni ali naj se držimo starih, preprostih idealov, ki so človeštvo usmerjali mnoga tisočletja, a se s tem obsodimo na propad in izobčenost? O takih vprašanjih naj razmišljajo, pišejo in z njimi služijo filozofi, mi se zadovoljimo s tem, da bo tudi tu potreben kompromis med izobrazbo in njenim pomanjkanjem.

Ni torej potrebna izobrazba, da postane človek dober, pa tudi slab ni, ker je izobražen. Šola naj bo, vendar naj ne postane gonilo našega življenja, saj na tem svetu obstajajo tudi mnogo pomembnejše stvari.

Zdaj pa hitro pred učbenik, Klemen, da ne bo padel cvek!

Klemen Cotič, 2.a

TRI DIJAKINJE, TRI RAZMIŠLJANJA ...

DESCARTES: MISLIM, TOREJ SEM! (prvič)

Ljudje smo velikokrat obremenjeni z vprašanji življenja, resnice in večnosti. Je res, da živimo? Nekateri mislijo, da smo ljudje le nekakšen odsev, da nas v resnici ni ... Jaz sem prepričana, da sem.

Že zato, ker se sprašujem, ker razmišljam o tem vprašanju, sem. Ponoči se mi velikokrat zgodi, da sanjam, kako vstanem iz postelje in grem na stranišče. Potem se navadno zbudim, res vstanem in grem na stranišče. Preden opravi potrebo, vedno preverim, če sem res budna. Kako se v to prepričam? Tako, da se uščipnem? Ne, to je že

zastarelo. Budna sem, če se ukvarjam z vprašanjem svoje budnosti.

Torej, če sem budna takrat, ko o tem razmišljam, sem gotovo živa že zato, ker mislim.

Urška Primožič, 2. a

MISLIM, TOREJ SEM! (drugič)

Kdo od nas si ne želi boljšega sveta? Sveta, v katerem bosta ljubezen in spoštovanje temelj vsake družbene ureditve, v katerem bodo ljudje na ulicah nasmejeni, v katerem v večernih novicah ne bo mogoče slišati o ponovnem

terorističnem napadu in tisočih žrtvah, v katerem so pomembni in cenjeni vsi, tudi tisti najmanjši, ki pod materinim srcem še ne morejo povedati, da hočejo živeti.

Vendar, zakaj vse to ostane le pri naših željah? Zakaj dejansko ne dihamo zraka sreče?

Da, izbira svobodne volje. Vsak človek jo ima in jo uporablja. Ampak zakaj jo samomorilci uporabljajo kot

odločitev, da si vzamejo življenje? Zakaj jo nekateri politiki uporabljajo kot sredstvo za čim večji kapital lastne države, na pomoč revnejšim državam pa pozabijo? Zakaj se ne odločijo drugače?

Včasih sem se spraševala po pomenu svobodne volje. Zakaj nas je Bog ustvaril kot bitja s svobodo izbire? Kaj ne bi bilo boljše, če je ne bi imeli? Če bi bili pod stalnim nadzorom Stvarnika? Tako ne bi bilo stisk in trpljenja, ne bi bilo solz, ne bi bilo sovraštva. Vse, kar bi naredili, bi bilo

iz ljubezni in solidarnosti do drugega. Kmalu sem odkrila, da bi moje razmišljanje, če bi se uresničilo, postavilo na glavo ves čudež stvarjenja. Bog nas je ustvaril po svoji podobi, torej tudi s svobodno voljo. Mogoče se brez nje ne bi niti zavedali samih sebe, tako kot se doumevamo s svobodo izbire. Bili bi le marionete v Božjih rokah; okorne lutke brez smisla. Bog pa nas ima rad in ravno zato nam je dal možnost določanja. Svobodna volja je dar, ne breme. In tudi uporabljeni jo moramo kot dar, ki nam ga je Gospod zaupal, da bomo zgradili boljši svet.

Mislím, torej sem. Razmišljam, izbiram, odločam se. In odločim se za dobro, čeprav ne vedno najlažjo pot. Takrat kot človek zažarim v vsem svojem bistvu. Takrat obstajam, takrat živim.

Vsak mora začeti sam, z mislijo, z željo po boljšem svetu zase in za druge. Truditi se mora odločati za pravo, nesebično se mora podariti bližnjemu. Tako svet ljubezni in miru ne bo več samo hrepenenje, ampak dejansko naše življenje.

Marjeta Hrovatin, 2. a

MISLIM, TOREJ SEM! (tretjič)

Misliti – pravzaprav je to ena redkih stvari, ki jo počnemo vse življenje. Še med spanjem, ko sanjamo, posredno tudi mislimo.

Če vzamemo za primer poved iz naslova, lahko iz teh treh besed razberemo veliko stvari. Pravzaprav mislimo o skoraj vsem. Mislimo na to, kaj moramo ta dan narediti, mislimo na naše ljubljenе osebe, pa na teste, ki nas čakajo

v naslednjih dneh ... Skratka o vsem, kar obdaja naše življenje. To, da mislimo o vsem tem, pa pomeni, da to, o čemer razmišljam, v resnici tudi smo.

Lahko pa to poved razumemo nekoliko drugače. Če ne vse, pa vsaj del naših misli izražamo z našimi dejanji. S pomočjo teh dejanj pa pokažemo drugim, kdo smo in kakšni smo. S tem dokazujemo, da obstajamo in dosežemo, da nas drugi opazijo.

Mislím, da noben človek ne more živeti brez razmišljanja. Če se, recimo, želimo sprostiti, pa ne vemo kako, nam bi marsikdo verjetno svetoval, naj zapremo oči in ne razmišljamo o ničemer. Kar pa je, vsaj jaz tako mislim, popolnoma nemogoče. Če že ne na kaj drugega, mislimo takrat na to, kako nič ne mislimo. Po moje je neresnica tudi, ko kdaj slišimo koga reči, da ga tako boli glava, da sploh ne more razmišljati. To sploh ni res! V tem primeru ljudje razmišljajo vsaj o tem, kako močno jih glava boli.

Prepričana sem, da se je vsak med nami že kdaj vprašal, zakaj ne moremo živeti brez misli. Odgovor na to pa je zelo preprost; če ne bi mislili, potem tudi obstajali ne bi. Naše razmišljanje se namreč nikoli ne konča. Niti takrat, ko se konča naše življenje na Zemlji. Telo sicer propade, vendar duša, ki nam pomaga izoblikovati način razmišljanja, živi naprej.

Tina Blažko, 2. a

Popolna

Že kot majhna deklica se je vedno igrala, da je gimnazijka. Ta gimnazijska leta so se ji zdela tako čudovita, popolna. Tako daleč, pa vendar blizu.

Rada je opazovala sestro, ki je hodila v gimnazijo. Opazovala jo je pri učenju, ličenju ... čisto pri vsakem delu. Zdelo

se ji je, da imajo dekleta v teh letih nek poseben, edinstven čar. Čar, ki kar naenkrat, ko prestopiš prag univerze, čarobno izgine. Rada je tudi brala najstniške knjige, gledala najstniške filme ter si sebe predstavljala v glavnih vlogi. Leta so tekla in kar naenkrat se je zavedla, da je tudi ona v teh zanjo najlepših letih mladosti. Zamislila se je, se spraševala, tuhtala in ugotovila, da nima niti ene lastnosti, podobne njenim televizijskim junakinjam, da sploh ni to, kar si je želela biti.

Vedela je, da nima popolne postave, da ni najpopularnejše dekle na šoli, da se ne oblači po zadnji modi, da ima fanta, ki bi jo občudoval, da njeni starši niso milijonarji ...

Zbudila se je iz sanj. Padla je na realna tla in začela razmišljati, kako bi lahko vse spremenila, da njene otroške sanje ne bi bile samo sanje. Kako bi lahko ustavila čas?

Razmišljala je, ali sploh lahko kaj naredi. Pogledala je na steno in uzrla preprost lesen križ. Križ, ki ga je rada opazovala in ob njem razmišljala. Takrat je ugotovila: »

Ni potrebno, da si bogata, popolne postave in popularna, da bi bila dober človek. Biti moraš preprosta, bogata po srcu, podobna tvojemu Prijatelju na križu!« Njene bogate sanje so se potopile pod neprecenljivo vrednostjo preprostega križa.

Zavedla se je, da sreče ne moreš iskati v materialnih dobrinah, ki so čudovite samo za oči, ampak, da je sreča v preprostih stvareh, ki sledijo Njemu, ki nam obogati srce in nas naredi popolne.

Anja

Ljubezen

Ljubezen naj popolna bo,
kot mavrica naj prekrije to nebo,
da čudovita slika nastala bo.
Popolna naj bo v vseh pogledih,
v očeh, laseh, postavi in nasmehih.
Tudi v besedah mnogih
naj začutim njen pridih.
Naj se tudi okolica zave,
da je ljubezen tudi zame,
da sem se z njo spoznala,
ji prijateljica postala.
Čprav za nekatere popolne ljubezni ni,
jo bom jaz iskala
in čakala
in čakala,
saj upanje ne splahni.

Prijateljica

Ob prijateljici
se počutim kot v pravljici.

Lahko zaupam ji prav vse,
saj tega izvedel ne bo nihče.
Tudi moje mnenje
ne bo motilo je.

Ob prijateljici
se počutim kot v pravljici.

Vem, da se pravljica končala ne bo,
ker se z njo razumem odlično,
ko sva skupaj se imava zelo dobro,
nihče naju ločil ne bo.

Ob prijateljici

se počutim kot v pravljici.

Vedno moja prijateljica bo,
pa čeprav ločilo naju bo nebo.

Sanje

Ko zaprem oči,
sem kraljica,
sem vladarica
moji sanjski deželi.

Sem znana igralka,
najboljša plesalka,
večkratna nagrajenka,
priljubljena pevka.

Vse, kar si želim,
to v sanjah dobim.
Delam to,
kar vseč mi je zelo.

In potem se zbudim,
tega si ne želim,
A ko spet se zvečeri,
lahko zaprem oči.

Nočna mora

Zaprem oči.
Tam v kotu,
tam ob robu,
nekaj se zgodi.

Pošast velika
se premika
in premika

proti meni.

Že me zgrabi,
nekaj kosmatega pograbi.
Kako neprijetno je vse to,
da le nekaj bi me rešilo.

Zbudim se in pogledam,
omaro v kotu zagledam.
Na moji roki medvedek leži
in mama se mi smeji.

Nočno nebo

Na klopci sedim
in gledam v nebo,
morda se kaj prikazalo bo.

Tam mi luna kima,
tam se zvezda ziba.
In ona, glej!
pomežiknila je, le poglej.
Končno utrinek pride,
oh, trenutek, ki ne mine.
Vsaj željo mi uresniči:
daj ti me pokliči.

Na klopci sedim
in gledam v nebo,
morda se kaj prikazalo bo.

Na klopci še prostora je,
daj zaglej me
in tu usedi se.

Slika

Približam se,
ker ne vidim je.
Sedaj stojim tik pred njo
in občudujem jo.
Lepo naslikana je,
ima barve mavrične,
odtenke prelivajoče,
predmete prekrivajoče.
Slika gozd predstavlja,
ga v pomlad obarva.
Tam srna teče,
tam deklica skače od sreče.
ko bi tudi jaz tam bila,
bi od sreče pokala,
ker tam vse mirno je,
brez težav je življenje.

Barbora

Beseda je ključ, ki odpira srca ...

ruski pregovor

Povsem normalno je, da smo ljudje raje v družbi optimistov in oseb z nasmeškom na obrazu, kot pa v družbi tečnih, nezadovoljnih ljudi, ki nenehno »nergajo« nad življenjem. Razpoloženje, pa naj bo dobro ali slabo, je nalezljivo. Besede, ki jih izgovarjamo, so velikokrat odraz našega razpoloženja in imajo velik vpliv na osebo, ki nas posluša.

Moj očka ima izreden dar za tvorjenje dialogov. Zelo ga občudujem. Z vsakim človekom, pa naj bo ta še tako zaprt vase, najde skupno besedo. Med vsemi temami, ki bi jih lahko izbral za pogovor, izbere ravno tisto, ki je njegovemu sogovorniku najbližja. Ko imamo na skavtskem taboru dan duhovnosti, gre veliko skavtov zelo rado k njemu na pogovor. Pravijo, da jih nihče ne zna tako lepo nagovoriti in tolažiti, da jim nihče ne da tako dobrih nasvetov in se nihče

ne zanima zanje tako, kot se moj očka. In vendar govori tako preprosto. Nikdar ne uporablja učenih besed in vendar so njegove besede lepe. Zgodilo se nam je že, da je mama nekoga prosila za uslugo in je ni dobila, ko pa je očka prosil isto osebo za isto uslugo, ni bilo težav. Takoj je dobil, kar je želel. Ne vem, kako to doseže. Gotovo pa so zelo pomembne besede, ki jih izgovarja. Sam pravi, da se moraš zanimati za človeka, od katerega nekaj želiš, ne pa za tisto, kar želiš.

Gotovo, beseda odpira srca, lahko jih pa tudi zapira, zato moramo biti pozorni nato, kako se izražamo. Moj očka je pri skvutih kača Kaja. Njegove mojstrske besede so: »Pogumno srce in vljuden jezik pot utira skoz džunglo.« Kdor se bo tega držal, bo imel odprto pot v vsako srce.

Urška Primožič, 2. a

Težava

Težava za težavo
se vrsti,
na tem svetu
je toliko sitnosti
in nesrečnih ljudi.

Ljudem vse narobe se zdi:
ta se narobe oblači,

oni grdo govori,
pa spet ta predebel se zdi,
onemu iz ust smrdi.

Le zakaj nas vse
to mori,
ko bi se lahko
bolje imeli,
če bi pol manj skrbeli.

Zakaj vojne okoli divjajo
in ljudem predragi umirajo?

Zakaj niso vsi srečni?

Zakaj ... zakaj?

Nekaj

Roža raste sredi travnika,
metulj leta sredi sveta,
mrtva duša leti v nebesa.

Zgubljeno bitje
na svetu je
in ne ve, kaj naj počne,
kam naj gre.

Naj

Naj se zvezda
na nebu utrne,
naj solza se
skrije in naj
veselje iz dna
duše se odkrije.

Naj na obrazu
nasmešek se prikaže,
naj pozabljeno bo trpljenje,
naj zavlada mir in iskrenje.

Naj si vsi ljudje sveta
v roke sežejo,
se nasmehnejo
in iskreno oprostijo,
kar na duši jim leži.
Naj se Zemlja vrti ... poleti.

Sled

Le še sled
ostala je,
kjer некоč
bilo je srce.

Prazna sled,
brez pomena
in življenja,
solza v žalosti trpljenja.

Le še strah,
ki v zraku leti,
le srh, ki po
hrbtu te spreleti.

Kakor

Kakor se iskra blešči,
kakor blisk nebo osvetli,
kakor srce zate igra,
takšen naj bo svet ta.

Zamišljeno gledam v dneve pretekle

Zunaj sonce sije,
oblakov na nebu ni,
tam sredi sonca
pika se zablešči,
me spomni na pretekle dni.

Zamišljeno strmim,
spet toplih besed
iz tvojih ust si želim.
Tiho mislim ...

zdrsi k tlem,
spomin rani srce, boli, boli.

Za vedno,
tam bo,
se izbrisal ne bo,
večna rana, hrepenenje ...

Spomin

Lady N

Grenka solza po licu

Odsev mavrice

Sem kapljica življenja.
Rodim se v oblaku ljubezni dveh.
Padam proti zemlji.
Vsrkaj moj objem in čuti me v kosteh.
Rodim se v bolečini.
Polzim, da pridem do srca,
ki hrepeni po toplini.
Sem le sestra med mnogimi
v oceanu ljudi.
Vodila te bom v viharjih, zaupaj mi.

Sem kapljica življenja
Pozabi na sušne dneve trpljenja.
Zdaj sem tu,
spet te napolnim
z željo do vsakdanjega hrepenjenja.

Zvezdna svetloba

... Zvezde sijajo,
svoje krake vijejo v noč.
Dajejo mi pot, upanje,
naj mi dajo še moč!

... Rada bi tudi jaz sijala,
bila nekemu vse.
Zvezdica, daj, prosim,
posij še v moje srce...

Teja

Tekmovanja

Atletika - regijsko tekmovanje

Nova Gorica, 30. 9. 2005

dijakinje - ekipno - 1. mesto

dijaki - ekipno - 1. mesto

Dijakinje so se uvrstile na državno tekmovanje.

Gorsko kolesarstvo - državno tekmovanje

Predele pri Vnanjih Goricah, 15. 9. 2005

Urška Primožič - dijakinje 1. in 2. letnikov brez licence - 1. mesto

Polona Raspor - dijakinje 3. in 4. letnikov brez licence - 3. mesto

Boštjan Mavrič - dijaki 1. in 2. letnikov - 8. mesto

dijaki 1. in 2. letnikov - ekipno - 2. mesto

Državno tekmovanje iz razvedrilne matematika

Ljubljana, 24. 9. 2005

Katarina Čermelj - 1. letnik - 2. mesto

Jakob Valič - 1. letnik - 6. mesto

Dominik Šurc - 2. letnik - 2. mesto

Državno tekmovanje v poznavanju flore

Vipava, 10. 9. 2005

Lucija Gregorc, Nataša Hadalin - *srebrna plaketa*

Andreja Fratnik, Sara Rovan - *srebrna plaketa*

Polona Raspor, Luka Hrovatin - *bronasta plaketa*

Čestitamo!

Nagrajeni raziskovalni nalogi

V prejšnjem šolskem letu sta kar dve raziskovalni nalogi, ki sta zastopali našo šolo, dosegli 1. mesto na državni ravni. Avtorica prve je Irena Ipavec, že bivša maturantka, ki je raziskovala spreminjanje revije Ognjišče skozi čas. Drugo pa sta napisali Tina Ilc in Urša Mali, dijakinji 3.a letnika, ki sta raziskovali spremin-

janje oglasov v otroških in najstniških revijah v zadnjih 30-ih letih. Da pa tako uspešna naloga nastane, je potrebno vložiti veliko truda, energije in imeti veliko potrpežljivosti pri iskanju ustreznih virov. Lažje je, če se že od same odločitve za raziskovanje poprime za delo, saj na koncu kot ponavadi zmanjkuje časa. Je

pa bil vložen trud primerno poplačan z denarno nagrado in plačanim enotendenskim izletom. Irena se je odpravila v Benetke, Tina in Urša pa sta si ogledali Berlin.

Za komentar o izletu sem povprašala kar Tino in Uršo, ki sta mi povedali: »Prvi teden v avgustu sva preživelili na poletni akademiji Ewtorij v Berlinu. To čast sva si prigarali z izdelavo raziskovalne naloge, s katero sva osvojili prvo mesto na srečanju mladih raziskovalcev sociologije in novejšje zgodovine. V Berlinu sva se srečali z najboljšimi raziskovalci iz petnajstih držav. Skupaj smo bivali v starodavni stavbi Wann See Forum, ki se nahaja v zaspanem predmestju Berlina. Naša poletna akademija ga je seveda zelo poživila. Tema tega tedna je bila Vzhod – zahod: Evropa pred in po združitvi. Delo smo razdelili med šest skupin, vsaka se je ukvarjala z različnim medijem; midve sva sodelovali v DVD-video skupini (Urša) in radijski skupini (Tina). Vsaka skupina je poskušala po svoje predstaviti razlike in podobnosti med različnimi deli Evrope. Ne smeva pa pozabiti na skupino

mentorjev, v kateri je aktivno sodelovala tudi naša profesorica sociologije Martina Podbersič. Seveda pa nismo samo delali: v prostem času smo raziskovali Berlin, njegove znamenitosti, prebivalce, kulinariko in zgodovino. Poleg tega smo se ukvarjali s športnimi igrami in se skozi te aktivnosti tudi spoznavali med seboj. Ob koncu tedna smo predstavili svoje izdelke tudi drugim skupinam. V soboto zvečer pa je prišlo žalostno slovo, ki se je prevesilo v zgodnje nedeljsko jutro. Po kratkem spancu smo se s kovčki odpravili na letališče in ob poldne smo že pristali v megleno ljubljansko jutro.«

Tudi v letošnjem šolskem letu je razpisana okvirna tema, ki naj bi se jo raziskovalo. Vse, ki vas raziskovanje zanima, se po pomoč obrnite na profesorja Andreja Vovka ali na profesorico Martino Podbersič. Pa veliko raziskovalne žilice, potrpežljivosti, iznajdljivosti pri iskanju in še vsega, kar vam bo prav prišlo.

Lea Pulec, 2. a

Kolofon

Glavni urednici:

Lea Rožič Pulec
Andreja Gregorič

Tehnični urednik:

Gašper Ploj

Naslovnico oblikoval:

Gašper Ploj

Mentorstvo:

Irena Krapš Vodopivec

Tisk:

Tiskarna Janežič, Nova Gorica

Naklada:

250 izvodov

Vipava, november 2005

37.014.77

ISKRE
Iskre
inv.št:K /

17225

Semenišče Vipava

17225

